

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Mgr. K. M.**, narozená dne XXX
bytem XXX
zastoupená advokátem Mgr. Janem Spáčillem,
sídlem tř. Kpt. Jaroše 35, Brno

proti
žalované: **Česká lékárnická komora**
sídlem Rozárčina 1422/9, 140 02 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Švejnohou,
sídlem Vinohradská 126, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 19. 1. 2016, č. j. 580/ČR/2015,

takto:

- I. Rozhodnutí čestné rady České lékárnické komory ze dne 19. 1. 2016, č. j. 580/ČR/2015 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Jana Spáčila, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým čestná rada České lékařnické komory (dále též „čestná rada komory“) shledala žalobkyni vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu, který je spatřován v porušení povinností člena komory, uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékařnické komoře (dále jen „zákon o komorách“), dále v § 7 odst. 1 písm. a) a b) Organizačního řádu České lékařnické komory a též v bodě 12) Etického kodexu České lékařnické komory.
2. Disciplinárního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že jako vedoucí lékárník v lékárně u Z. H., B. 79, B., a jako odborný zástupce provozovatele této lékárny připustila výkon povolání lékárníka Mgr. V. Š., přinejmenším v období od 15. 6. 2015 do 28. 6. 2015, aniž by tato osoba byla členem České lékařnické komory (dále též „ČLnK“), tedy porušila povinnost odborně vést lékárnou, povinnost vykonávat své povolání v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony, povinnost znát a dodržovat stavovské předpisy komory a zachovávat respekt k orgánům stavovské samosprávy.
3. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že v daném případě se nejedná jen o porušení stavovských předpisů, ale o porušení zákona. Vzhledem k uvedenému bylo porušení povinností ze strany disciplinárně obviněné shledáno natolik závažným, že k projednání věci je již v prvním stupni řízení podle § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu České lékařnické komory (dále jen „Disciplinární řád“) příslušná čestná rada České lékařnické komory.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá procesně vadný postup v disciplinárním řízení. Žalobkyně byla čestnou radou komory shledána vinou pro porušení povinností uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) i b) zákona o komorách, avšak oprávněnou projednat a postihnout za porušení těchto povinností je pouze čestná rada Okresního sdružení lékárníků ČLnK (dále též „OSL“), nikoliv čestná rada komory. V případě porušení povinností dle tohoto ustanovení tak měla čestná rada komory postoupit věc OSL, jejímž je žalobkyně členem.
5. Dle žalobkyně čestná rada komory není oprávněna vést disciplinární řízení k jakémukoliv porušení povinností, ale pouze k závažnému porušení tak, jak je stanoveno zákonem. Žalobkyně namítá, že v disciplinárním obvinění, ani v samotném rozhodnutí není uvedeno, z čeho by bylo možné míru závažnosti posoudit. Čestná rada komory se pouze omezila na konstatování, že se nejedná jen o porušení stavovských předpisů, ale i o porušení zákona. Dle žalobkyně však samotná skutečnost, že se jedná o porušení zákona, nemůže být rozhodnou skutečností, která zvyšuje míru závažnosti disciplinárního provinění, neboť s ohledem na vymezení povinností členů ČLnK v § 9 odst. 2 písm. a) a b) zákona o komorách dochází k porušení zákona vždy, když dojde k porušení korespondujících stavovských předpisů. Žalobkyně nemohla porušit stavovské předpisy, aniž by zároveň neporušila i zákon. Podle § 13 zákona o komorách jsou okresní rady ČLnK povoleny a oprávněny disciplinárně rozhodovat o porušení povinností stanovených členům ČLnK zákonem. Konstatování porušení zákonné povinnosti tak nikdy nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

obstát jako skutečnost zvyšující intenzitu porušení povinností a zakládající pravomoc o věci rozhodnout čestnou radou komory.

6. Neexistuje-li jediná skutečnost či relevantní argument směřující k odůvodnění a zvýšení míry závažnosti tvrzeného porušení povinnosti, není dle žalobkyně možné dojít k závěru, že byla dána pravomoc (jak věcná, tak procesní) k projednání disciplinárního řízení čestnou radou komory.
7. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá absenci porušení povinnosti a tvrdí, že jako člen ČLnK nemá stanoveny žádné další povinnosti, které by jí nad rámec uvedený zákonem vyplývaly z jejího postavení vedoucího lékárníka. Dle žalobkyně nikde neměla stanovenou povinnost z povahy svého členství v ČLnK bránit či nepřipustit výkon povolání lékárníka osobě, která nebyla v danou chvíli členem komory. Absence takové povinnosti je pak zřejmá z výrokové části i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde tato není uvedena. Žalobkyně je názoru, že pokud je stanovena povinnost ustanovením § 3 odst. 3 zákona o komorách, je z jeho obsahu zřejmé, že tato povinnost je stanovena tomu, kdo chce povolání lékárníka vykonávat, nikoliv jeho spolupracovníkům.
8. Ohledně porušení ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona o komorách žalobkyně konstatuje, že jeho obsah stanoví, že *„každý člen komory má povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony.“* Z uvedeného je zřejmé, že povinnost se vztahuje k vlastnímu osobnímu výkonu povolání a nemá-li vedoucí lékárník zákonem určenou povinnost bránit či nepřipustit výkon povolání osobou, která dosud není členem komory, pak se logicky nemůže dopustit disciplinárního deliktu.
9. Dle žalobkyně nelze přistoupit na argumentaci žalovaného, že *„na osobu, která není členem komory, se nevztahují stavovské předpisy a není tak nad ní možné vykonávat disciplinární pravomoc a je tak povinností vedoucího lékárníka zajistit, aby osoba vykonávající povolání lékárníka v předmětné lékárně byla členem komory.“* Taková povinnost není stanovena v žádném předpise a tuto absenci nelze překlenout extenzivním výkladem. Žalobkyně dodává, že v praxi ani není možné takovou povinnost realizovat. Vedoucí lékárník totiž není osobou shodnou se zaměstnavatelem, neboť zájemce o výkon povolání lékárníka nepřijímá a nemůže ho propouštět či mu stanovovat podmínky pro přijetí do zaměstnání. Ani jako vedoucí zaměstnanec nemůže vedoucí lékárník přimět osobu mající vykonávat funkci lékárníka, aby se zaregistrovala do ČLnK. Jde o odpovědnost zaměstnavatele a samotné osoby usilující o výkon povolání lékárníka podle § 3 odst. 3 zákona o komorách.
10. Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že ze zjištěného skutkového stavu v předchozím řízení vyplývá, že pracovní smlouvu s Mgr. V. Š. neuzavírala žalobkyně, nýbrž MUDr. I. M. Ph.D. Čestná rada komory se pak vůbec nezabývala, zda žalobkyně o přijetí nové zaměstnankyně věděla nebo zda byla v rozhodnou dobu přítomna v zaměstnání. Žalovaná tak tímto neprokázala disciplinární provinění. Ze skutkového stavu je rovněž zřejmé, že Mgr. V. Š. fakticky povolání lékárníka v době od 15. 6. 2015 do 1. 7. 2015 nevykonávala, neboť se v tomto období pouze zaškolovala.
11. Z výše uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné jak z procesního, tak hmotněprávního hlediska a navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

12. Žalovaná v písemném vyjádření nesouhlasí s tvrzením, že čestná rada komory nebyla věcně ani procesně příslušná k disciplinárnímu řízení. Žalovaná odkazuje na první odstavec odůvodnění disciplinárního obvinění, kde je podrobně rozvedeno, z jakého důvodu čestná rada považuje jednání žalobkyně za natolik závažné porušení povinností, že je dána věcná příslušnost čestné rady komory.
13. S námitkou, že k porušení § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona o komorách dojde při porušení stavovských povinností vždy, žalovaná souhlasí. Nicméně dodává, že současně v daném případě došlo i k porušení ustanovení § 3 odst. 3 zákona o komorách, které je s ohledem na jeho systematické zařazení jedním ze základních ustanovení.
14. Žalovaná dále uvádí, že ať je řízení vedeno před čestnou radou OSL nebo před čestnou radou komory, neměla by být žalobkyně zkrácena na právech. Řízení před oběma radami jsou dvoustupňová, kdy proti rozhodnutí čestné rady komory je přípustná správní žaloba dle správního řádu správního (dále též „s.ř.s.“). Čestná rada komory uložila žalobkyni pokutu při spodní hranici zákonné sazby a nevyužila svého oprávnění uložit pokutu ve vyšší sazbě než čestná rada OSL. Z uvedených důvodů nemohla být žalobkyně zkrácena na svých právech.
15. Žalovaná dovozuje z ustanovení § 79 odst. 6 zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“), že vedoucí lékárník je objektivně odpovědný za to, co se v lékárně děje, konkrétně jak je nakládáno s léčivy, což je podstata činnosti lékárny. Vedoucí lékárník je tak odpovědný i za to, kdo s léčivy nakládá a kdo v lékárně pracuje. Léčivé přípravky jsou dle ust. § 82 odst. 2 zákona o léčivech oprávněni vydávat pouze farmaceuti nebo farmaceutičtí asistenti. Podle § 3 odst. 3 zákona o komorách pak musí být absolvent vysokoškolského studia v oboru farmacie, který vykonává své povolání v lékárenském zařízení, členem ČLnK. Vedoucí lékárník je tak povinen zajistit odborné zacházení s léčivy v souladu se zákonem. Podle čestné rady komory spadá mezi povinnosti vedoucího lékárníka rovněž povinnost zajistit, aby povolání lékárníka vykonávala pouze osoba k tomu způsobilá – osoba, která je mimo jiné členem ČLnK. Připuštěním výkonu povolání jinou osobou se tak vedoucí lékárník dopustí pochybení, jež je žalobkyni kladeno za vinu.
16. Námitku žalobkyně, že vedoucí lékárník není shodný se zaměstnavatelem a nemá možnost ovlivnit personální obsazení lékárny, považuje žalovaná za účelovou. Vedoucí lékárník je povinen dostát svým zákonným povinnostem bez ohledu na vnitřní hierarchii v předmětné lékárně. Je povinen přijmout taková opatření, aby lékárna byla provozována řádně a v souladu se všemi zákonnými a stavovskými předpisy. Není-li to možné, je povinen na taková porušení upozornit poskytovatele či žalovanou a od takové praxe se distancovat. Námitku žalobkyně, že Mgr. Š. v předmětné době nevykonávala povolání lékárníka, neboť se pouze zaučovala, považuje žalovaná rovněž za účelovou a dodává, že rozhodné je uvedení pracovní pozice v pracovní smlouvě, kde byla uvedena pozice lékárník asistent. I zaškolování je dle žalované výkonem farmaceutického povolání.
17. Z výše zmíněných důvodů žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalované přiznal náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. *Žalobkyně v replice* znovu upozorňuje na absenci odůvodnění míry závažnosti jejího provinění, která by zakládala věcnou působnost čestné rady komory. Dále žalobkyně konstatuje, že při posuzování porušení povinnosti dle § 9 odst. 2 písm. b) není věcná příslušnost čestné rady komory vůbec dána a rada si nemůže uzurpovat vlastním rozhodnutím příslušnost a kompetence jiného orgánu ČLnK. Ke zkrácení práv žalobkyně dodává, že přípustnost správní žaloby neznamena, že by řízení bylo dvoustupňové, neboť řízení o žalobě neslouží k nahrazování dokazování a zjišťování skutkového stavu před správními orgány.
19. K existenci zákonné povinnosti dle zákona o léčivech žalobkyně dodává, že jak z obecných ustanovení, tak z ustanovení o sankcích za porušení zákona o léčivech vyplývá, že tímto předpisem jsou upraveny a stanoveny povinnosti právnickým osobám a podnikajícím fyzickým osobám zacházejícím s léčivý a poskytovatelům zdravotnických služeb. Nejsou však stanovovány jejich zaměstnancům. Ustanovení § 79 odst. 6 zákona o léčivech nelze vykládat tak, že vedoucí lékárník nese odpovědnost „za to, co se v lékárně děje“. Zákon o léčivech nezná správní delikt, kterého by se mohl dopustit vedoucí lékárník. Veškerá delikt ní odpovědnost je vyvozována toliko ve vztahu k právnickým osobám. Žalovaná tak neměla zákonnou povinnost nepřipustit výkon povolání lékárníka osobě, která není členem komory, ani neměla povinnost zabránit svému zaměstnavateli v přijetí takové osoby do pracovního poměru.
20. Pokud by bylo prokázáno, že Mgr. Š. zacházela s léčivý v rozporu se zákonem o léčivech, pak lze shledat odpovědným provozovatele lékárny na základě § 103 odst. 10 písm. a) zákona o léčivech. Žalobkyně rovněž poukazuje na skutečnost, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezmiňuje zákon o léčivech. Nelze tak odpovědnost dle tohoto zákona dovozovat ve vyjádření k žalobě.
21. Závěrem žalobkyně uvádí, že žalovaná neprokázala a nezjistila skutkový stav, o němž nejsou pochybnosti. Žalovaná neprovedla výslech žalobkyně ani Mgr. Š., ani si nevyžádala její pracovní smlouvu. Ze smlouvy je totiž zřejmé, že Mgr. Š. měla povinnost podstoupit nutné zaškolování, i ujednání, že nebude moci vydávat ani připravovat léčivé přípravky ani vykonávat činnosti odborné povahy s tímto spojené dříve, než bude řádně zaškolená a zapsána do ČLnK.
22. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila a žalovaná se ve stanovené lhůtě nevyjádřila (§ 51 s. ř. s.).
23. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
24. Za stěžejní shledal soud námitku žalobkyně uplatněnou *v prvním žalobním bodu*, a sice že oprávněnou projednat a postihnout ji za porušení vytýkaných povinností je pouze čestná rada OSL, nikoliv čestná rada komory s tím, že v napadeném rozhodnutí není ani dostatečně odůvodněno zvýšení míry závažnosti tvrzeného porušení povinnosti, která by zakládala věcnou příslušnost čestné rady komory.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

25. Podle ust. § 9 odst. 2 zákona o komorách *každý člen komory má povinnost a) vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony; b) dodržovat organizační, jednací, volební a disciplinární řád komory.*
26. Podle ust. § 13 odst. 3 zákona o komorách *čestná rada okresního sdružení může uložit za porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 tohoto zákona jako disciplinární opatření a) důtku; b) pokutu od 2000 do 20 000 Kčs. Podle odst. 5 věty první tohoto ustanovení o opravném prostředku rozhoduje čestná rada komory, která přezkoumávané rozhodnutí buď zruší, nebo potvrdí.*
27. Podle ust. § 18 odst. 3 zákona o komorách *čestná rada komory může uložit za závažné porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona jako disciplinární opatření a) pokutu od 3000 do 30 000 Kč; b) podmíněné vyloučení z komory; c) vyloučení z komory. Podle odst. 4 tohoto ustanovení proti rozhodnutí čestné rady komory o uložení disciplinárního opatření podle odstavce 3 lze podat opravný prostředek. Podle odst. 5 tohoto ustanovení o opravném prostředku rozhoduje soud.*
28. Podle ust. § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu *k vedení disciplinárního řízení je v prvním stupni příslušná čestná rada okresu toho okresního sdružení, jehož byl disciplinárně obviněný lékárník členem v době, kdy se měl dopustit disciplinárního provinění. Pokud je předmětem disciplinárního deliktu závažné porušení povinnosti lékárníka, je v prvním stupni příslušná čestná rada komory.*
29. Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 5/07 mimo jiné uvedl, že „*Nutno v této souvislosti odkázat i na závěr Ústavního soudu, vyslovený v nálezu sp. zn. III. ÚS 274/01 (Sbírka rozhodnutí, svazek 24, náleze č. 168), dle něhož soudce obecného soudu při použití „jiného právního předpisu“ je oprávněn dle čl. 95 odst. 1 Ústavy přezkoumat jeho soulad se zákonem, a to s právními účinky inter partes, a nikoli erga omnes; smyslem tohoto přezkumu není kontrola norem, soud tedy nerozhoduje o neplatnosti „jiného právního předpisu“, rozhoduje toliko o jeho neaplikovatelnosti v dané věci. Vázanost soudce zákonem dle čl. 95 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 1 Ústavy tudíž z pohledu čl. 95 odst. 1 Ústavy věty za středníkem znamená oprávnění soudu neaplikovat „jiný právní předpis“, je-li soudem považován za rozporný se zákonem. A contrario z uvedených ústavních ustanovení ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán. V nálezu sp. zn. III. ÚS 269/05 (Sbírka rozhodnutí, svazek 43, náleze č. 180) pak Ústavní soud doplnil následující: „Z uvedeného právního názoru, jakož i z podmínek spravedlivého a řádného procesu (čl. 36 odst. 1 Listiny, § 157 odst. 2 a § 167 odst. 2 o. s. ř.), plyne rovněž povinnost obecného soudu v případě neaplikování „jiného právního předpisu“ pro jeho rozpor se zákonem tuto skutečnost výslovně konstatovat a uvedený rozpor objasnit.“.*
30. V návaznosti na výše uvedené se Městský soud v Praze zaměřil na posouzení ustanovení § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu ve vztahu k ustanovení § 18 odst. 3 zákona o komorách, přičemž dospěl k závěru, že výše citované ustanovení Disciplinárního řádu je koncipováno nad rámec zákona a rozšiřuje věcnou příslušnost orgánu ČLnK. Z tohoto důvodu je v rozporu se zákonem o komorách.
31. V souladu s výše citovanou judikaturou Ústavního soudu tak Městský soud v Praze dané ustanovení neaplikoval a případ posoudil podle zákona o komorách.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

32. Z výše uvedených ustanovení zákona o komorách vyplývá, že čestná rada komory je věcně příslušná k uložení disciplinárního opatření pouze podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona a to za splnění podmínky, že porušení povinnosti člena komory podle tohoto ustanovení je závažného charakteru. V napadeném rozhodnutí však byla žalobkyně shledána vinnou za porušení tohoto ustanovení odst. 2 dle písm. a) i písm. b), což je v rozporu s věcnou příslušností čestné rady komory v prvním stupni vymezené zákonem.
33. Uvedenou námitku posoudil soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 3 Ads 29/2012-23 uvedl: *„Bez ohledu na to, jak závažné ve smyslu § 7 Disciplinárního řádu se čestné radě komory dané konkrétní provinění jeví, vždy je podle Nejvyššího správního soudu nutno respektovat hranice vytýčené zákonem č. 220/1991 Sb. [...] Zatímco čestná rada okresního sdružení je podle zákona příslušná k projednání porušení povinností uvedených v § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb., čestná rada komory rozhoduje výlučně o „závažných porušeních povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a) zákona“. To, který orgán komory bude o věci rozhodovat, se pak rovněž promítá do druhu a výše hrozící sankce (§ 13 odst. 3, § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb.). Bez ohledu na to, o který případ uvedený v § 7 odst. 1 Disciplinárního řádu tedy půjde, vždy bude podmínkou založení věcné příslušnosti čestné rady komory to, že se musí jednat o porušení uvedené v § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. Nestačí tedy porušení (byť i závažné) jakékoli povinnosti, nýbrž musí se jednat o porušení povinnosti vykonávat povolání lékárníka „odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony“. Jaké okolnosti či skutečnosti vedly čestnou radu komory k závěru, že právě tato povinnost byla daným obviněným porušena, je pak třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést, tj. rovněž v tomto ohledu rozhodnutí náležitě odůvodnit, neboť se jedná o otázku klíčovou pro celé další řízení.“*
34. K námitce nesprávného posouzení míry závažnosti porušení povinnosti žalobkyně, která je obsažena rovněž v prvním žalobním bodu, soud konstatuje, že žalovaný správní orgán tuto otázku posoudil nesprávně. Při každém takovém posouzení je správní orgán povinen podrobně zdůvodnit jaké skutkové okolnosti jej vedly k závěru, že se jedná o závažné porušení povinnosti. Nelze dovozovat vyšší závažnost porušení povinnosti s odkazem, že vedle stavovského předpisu se jedná i o porušení zákona. Samotné porušení zákona automaticky nezakládá zvýšenou závažnost porušení povinnosti. Žalovaná v daném případě tímto způsobem rezignovala na skutkové posouzení spáchaného deliktu z hlediska závažnosti porušení. Čestná rada komory tak řádně neodůvodnila, z jakých důvodů je věcně příslušná k posouzení porušení i dle ust. § 9 odst. 2 písm. b) zákona o komorách.
35. Soud proto uzavírá, že disciplinární řízení v prvním stupni proběhlo před věcně nepříslušným orgánem komory. Ačkoliv se nejedná o vadu způsobující nicotnost ve smyslu § 77 správního řádu, neboť zde rozhodoval správní orgán nadřízený věcně příslušnému, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
36. Protože soud zjistil, že ve věci rozhodoval věcně nepříslušný orgán komory, nemohl se již zabývat námitkou obsaženou ve *druhém žalobním bodu* žalobkyně, neboť by tímto zasáhl do rozhodovací činnosti věcně příslušného prvostupňového orgánu, kterým je čestná rada OSL.

37. Pro úplnost soud dodává, že rozhodnutím věcně nepřislušného orgánu žalované bylo zasaženo do práv žalobkyně. Nelze se totiž ztotožnit s tvrzením žalované, že řízení, kde je prvostupňovým orgánem čestná rada komory je řízením dvoustupňovým.
38. Na zákon o komorách je v tomto případě nutno pohlížet i z hlediska jeho dosavadního vývoje. Samotné ustanovení § 18 zákona neprošlo od prvotní účinnosti zákona změnou, jak je patrné například z výše sankcí, které jsou i nadále uváděny v korunách československých. Zásadní však je, že v době přijetí zákona nebyl přijat zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Ve světle současné právní úpravy je tak ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s odst. 5 zákona obsoletní, neboť možnost podat opravný prostředek k soudu je obecně dána ustanovením § 65 s. ř. s. Je zcela absurdní, že by správní žaloba dle soudního řádu správního měla být součástí dvoustupňového řízení před správním orgánem. Žaloba proti nezákonnému rozhodnutí není ani opravným prostředkem ve správním řízení, jak s ním počítá § 18 odst. 5 zákona o komorách, nýbrž je prostředkem kontroly veřejné správy (srov. Hendrych, Dušan. Správní právo: obecná část. 7. vyd. V Praze: C.H. Beck, 2009, str. 568 an.). Tím, že v prvním stupni rozhodovala čestná rada komory, nikoliv čestná rada OSL, byla žalobkyně zkrácena na svých procesních právech, neboť jí nebylo umožněno, aby její věc byla projednána ve dvoustupňovém řízení před správním orgánem.
39. S ohledem na výše uvedené soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
40. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby (příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, sepsání žaloby a repliky dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ustanovením § 7 advokátního tarifu) při částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem tedy 9 300 Kč. Ke každému úkonu rovněž náleží režijní paušál ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. září 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová
předsedkyně senátu